

Het ontstaat plotseling, zoals wanneer het weer omslaat. Eerst is alles nog normaal. Het is een zaterdagavond, halverwege februari. Ik zit tussen Aksel en Oliver op een bank, ik heb een biertje op mijn schoot en ik probeer boven de muziek die door de installatie klinkt uit te volgen wat er wordt gezegd. Aksel voert een luid gesprek met iemand aan de andere kant van de kamer. Oliver heeft zich naar mij toe gedraaid en vertelt iets over een leraar van een keuzevak dat ik niet heb. Iemand wil iets roken wat Aksel op zijn kamer heeft liggen, en hij stoot mij aan om me mee te krijgen.

Kom zo, zeg ik en ik neem een slok van mijn bier.

Aksel en nog een paar anderen gaan weg en degenen die achterblijven vallen stil. Eigenlijk is dat helemaal niet bijzonder, het is gewoon een toevallige pauze tussen twee gesprekken in dit deel van de kamer. En toch is het alsof in die korte pauze binnen in mij de wind van richting verandert. Ik word overvallen door een acute, heftige vlaag van misselijkheid.

Hij bouwt zich van onder in mijn buik op als een donderwolk en jaagt dan een bliksemschicht door mijn lijf. Oliver zegt iets, maar ik versta het niet. Zijn mond beweegt als in een stomme film. Ik rek me uit om mijn bierblikje op tafel te zetten en zie dat mijn hand trilt. Onder mijn trui loopt er een zweetdruppel over mijn borst. Oliver lacht om iets wat hij gezegd heeft en ik probeer mee te lachen, om maar iets te doen, wat dan ook, om daar niet zomaar te zitten, als een idioot, maar ik krijg het niet goed voor elkaar.

Ik sta op en haast me de kamer uit, zodat ik niet over het vloerkleed heen kots. Ik zeg tegen niemand iets, ik kijk gewoon naar de grond en probeer te doen alsof er niks aan de hand is. Ik doe het in een reflex. Achter mij hoor ik dat iemand zich omdraait en vraagt: *Is Casper nu al dronken?*

Maar ik ben niet dronken. Ik had pas net mijn tweede biertje opengemaakt, het is niet veel later dan negen uur. Ik wil me omdraaien en iets zeggen, maar ik ben te misselijk, het lukt niet. Ik kijk naar de grond en loop voorovergebogen de gang in, naar de wc, ik trek hard aan de deur. Die zit op slot. Ik denk: ik moet hier weg – het is een gedachte die me overvalt. Ik sta in de gang en voel

hoe mijn knieën hun best moeten doen om me overeind te houden. Ik kan me nergens verbergen. In paniek doe ik de buitendeur open en stuit op een muur van kou. Ik draag de misselijkheid met me mee naar buiten. Die weegt meerdere kilo's, ik weet het zeker.

Buiten sta ik op de ijskoude tegels, op mijn sokken. Mijn hart hamert hevig in mijn borst. Het is volledig in de war – het denkt dat ik aan het rennen ben terwijl ik gewoon stilsta.

Ik weet niet hoelang ik daar sta. Als het onder mijn teen-
nagels begint te prikken, gaat de deur achter mij open.
Oliver komt naar buiten en gaat, met zijn handen in de
zakken van zijn spijkerbroek, naast me staan. Hij heeft
schoenen aan, hij kijkt ernaar.

Dus je staat hier, zegt hij.

Zijn stem is zacht, hij klinkt bijna ernstig, omdat het
hier zo stil is. Ik zou de situatie weg moeten lachen, lichter
moeten maken, minder dramatisch moeten laten lijken,
maar ik merk aan iets in mijn hals dat dat niet lukt.

Beetje misselijk geworden, zeg ik.

Ik draai me naar Oliver toe. Zijn wangen zijn rood van
de kou, hij kijkt naar me en lijkt heel even bijna bang.

Oké, fluistert hij.

We zeggen niks meer. Ik haal heel diep adem, tot in
mijn buik, blaas een vrieswolkje het donker in. Mijn
mond maakt een soort piepgeluid. Het klinkt bijna alsof
ik op het punt sta om te gaan huilen. Ik heb geen idee
waarom.

De tuin is februaridonker. De sneeuw ligt zwaar over de struiken bij het hek aan de weggkant. Ik zeg niks. Oliver zegt niks. We staan in een mist van vriesadem en weten niet goed hoe we het gewicht van dit gesprek moeten dragen. Het voelt serieuzer dan het zou moeten zijn. De deur gaat weer open en we draaien ons tegelijk om. Het is Aksel, hij kijkt ons niet-begrijpend aan.

Wat de fuck is hier aan de hand? vraagt hij.

Er is iets in zijn gezicht waardoor ik moet lachen. Ik kijk omlaag naar mijn sokken en zeg: *Niks, alles prima*, en pats, de misselijkheid is weg. Die verdwijnt net zo plotseling als ze kwam, verwaait gewoon in het niets. Nog maar een tel geleden nam ze alle plaats in mijn lichaam in, maar nu is ze weg en laat ook helemaal geen leegte achter – het voelt alsof ze er sowieso nooit is geweest. Alsof de misselijkheid zich alleen maar in mijn gedachten bevond, een illusie, verzonnen door mijn hoofd.

Zo begint het.

Ik word wakker nog voor het helemaal licht is. Sta op van mijn bed en kijk door de bladerloze bomen aan de overkant van de weg uit over het Frognerpark. Ik sta heel even roerloos stil op mijn slaapkamervloer en probeer de gevoelens van gisteren weer op te roepen, de heftige mis-selijkheid, die enorme spanning in mijn lijf, maar ze zijn onvindbaar. Gisteren raasde de storm door mijn hele lichaam. Vandaag voel ik nog geen briesje. Buiten schijnt de zon.

Papa heeft een post-it op het aanrecht geplakt waarop staat dat hij in zijn werkkamer aan het werk is. Er klinken geen geluiden in huis. Ik word binnenkort achttien, maar ik eet als iemand die nog in de groei is – smeer vier boterhammen en eet die staand bij het aanrecht op, waarna ik zonder te kloppen bij mijn vader binnenstap. Hij kijkt op van zijn scherm als ik binnenkom.

Hoe gaat het? vraagt hij.

Goed, zeg ik.

Dat antwoord ligt als iets uit mijn spiergeheugen in mijn mond, het komt eruit zonder dat ik erover na hoeft te denken. Toch denk ik dat mijn vader iets aan mij opmerkt

wat ik zelf niet kan zien. Hij spreekt mijn naam uit alsof die een vraagteken is en wacht tot ik nog meer zeg, maar ik wil het niet over mezelf hebben. Ik kijk weg, verplaats mijn blik naar de plank boven zijn bureau. Daar staan de ingelijste prijzen en diploma's die hij kreeg voor de films die hij heeft geschreven, maar die ik zo vaak heb gezien dat ze saai geworden zijn.

Was gisteren een beetje misselijk, zeg ik, maar nu gaat het goed.

Mijn vader vraagt of er bij Aksel veel bier was. Ik schud mijn hoofd, zeg dat het niet door het bier kwam, dat het iets tijdelijks geweest moet zijn.

Ben je ziek? vraagt hij.

Nee, antwoord ik.

Daar lijkt papa niet tevreden mee te zijn, hij kijkt me bezorgd aan, maar uiteindelijk draait hij zich weer naar zijn scherm toe. Ik ga in de grote donkergroene leunstoel bij het raam zitten en kijk naar de tuin.

Hier is alles veilig, denk ik plotseling. Het is een gedachte die me overvalt – ik heb geen idee waar die vandaan komt.